

Arrest

nr. 93 654 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië. In 2005 huwde u officieel met D. T. (...) (O.V. X) met wie u twee kinderen heeft, L. S. (...) en S. (...).

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van uw participatie tijdens een betoging in Tbilisi op 25 mei 2011. U was geen lid van een politieke partij maar als het mogelijk was, dan ging u naar zulke betogingen. In de nacht van 25 op 26 mei 2011 dreven gemaskerde mannen van de autoriteiten

de massa betogers gewelddadig uiteen en namen u mee naar het politiedepartement. U werd samen met vijf andere personen geslagen en bedreigd door deze onbekende personen. Op 26 mei 2011 werd u in de namiddag vrijgelaten maar vlak voor deze vrijlating werd u geslagen door een politieman. U spuwde naar hem en hij dreigde dat dit uw dood zou betekenen. U keerde naar huis en verbleef daar gedurende enkele dagen. Vervolgens ging u terug aan het werk en kwam tot de vaststelling dat een som geld op uw bankrekening geblokkeerd werd, volgens u omwille van uw eerdere problemen. U belde naar uw bank waarna de problemen werden opgelost. Op 20 september 2011 ging u wandelen met uw hond. Tijdens uw wandeling werd u echter gekidnapt door twee personen die u bedreigden en stelden dat u niet in het land mocht blijven. Enkele dagen later sprak u af met uw vriend A. (...), die werkt bij de Georgische veiligheidsdienst. Hij ging uw zaak nakijken en belde u op dat hij geen informatie kon geven maar dat het veiliger was het land te verlaten tot het rustiger was. Eind oktober 2011 werd uw vader eveneens ontslagen en in november 2011 kreeg u te horen dat uw kinderen niet meer welkom waren in hun school. U werd gedwongen een papier te ondertekenen dat u vrijwillig uw kinderen uit de school nam. Daarenboven werd u sinds september 2011 systematisch opgebeld door uw belagers die u tot januari 2012 gaven om het land te verlaten. Uw handelszaak draaide steeds slechter, aangezien veel van uw trouwe klanten plots geen handel meer met u wilden drijven. U besloot naar uw familie in Kashuri te vertrekken en liet uw woning in Tbilisi achter op 20 november 2011. Echter, ook daar wisten uw belagers u te vinden en na een week werd u opnieuw het slachtoffer van dreigtelefoons. Gedurende deze tijd verbleef u bij familie in Kashuri terwijl uw vrouw meestal bij haar familie in het dichtbij gelegen dorp Tagueti verbleef. U vroeg uw internationaal paspoort en de paspoorten van uw kinderen aan en vertrok samen met uw gezin op 1 januari 2012 met de bus via Turkije naar Griekenland. Daar veranderde u van voertuig en ging per minibus, geplaatst op de boot naar Italië om vervolgens op 5 januari 2012 in België aan te komen. Diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. Sinds uw aankomst in België heeft u nog steeds contact met uw familie in Georgië. Zo kwam u te weten dat uw ouders en uw neef vaak opgebeld worden met de vraag waar u verblijft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer. Verder stuurde u een fax met uw huwelijksakte en de achterkant van uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw op.

B. Motivering

U vreest dat u vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van uw participatie in de betoging op 25 mei 2011 in Tbilisi. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal twijfelt in de eerste plaats aan uw verklaarde politieke betrokkenheid. U stelt dat u vervolgd wordt omwille van uw participatie aan de betoging, omdat u weerstand bood en omdat u spuwde op het gezicht van een politieagent bij uw vrijlating. (CGVS p. 20) U verklaart zelf dat u geen lid bent van enige politieke partij maar dat u wel sinds 2003 deelnam aan dergelijke manifestaties als u tijd had. (CGVS p. 15) Echter, buiten de manifestatie in mei 2011, nam u aan geen enkele andere manifestatie deel in dat jaar. (CGVS p. 12) U verklaart dat u in 2010 deelnam aan een betoging maar u herinnert zich de datum niet meer. (CGVS p. 15) U stelt dat er grote demonstraties in 2010 waren maar kan enkel één betoging opnoemen, ergens in oktober. (CGVS p. 15) Wat betreft de betoging van 25 mei 2011 heeft u enkel weet van twee burgerslachtoffers, u heeft geen andere informatie, terwijl er officieel vijf slachtoffers vielen, zoals de toegevoegde landeninformatie weergeeft. (CGVS p. 15) Uw vage kennis betreffende de verschillende manifestaties en de gevolgen van de manifestatie van 25 mei 2011, het begin van uw problemen, doet twifelen aan uw geloofwaardigheid. Verder dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Vooreerst is er onduidelijkheid over wie u al dan niet vervolgt. Zo verklaart u tijdens de manifestatie op 25 mei 2011 opgepakt geweest te zijn door een instantie maar u kan niet zeggen door welke. (CGVS p. 17) U verklaart geslagen te zijn geworden door een politieagent die vervolgens uw leven bedreigde nadat u op hem spuwde, maar gevraagd naar wie die persoon is, stelt u vaag dat het één van hen was. (CGVS p. 18) Daarenboven verklaart u ontvoerd te zijn geweest door twee personen maar wie deze personen zijn weet u niet. U kan enkel zeggen dat het personen in kostuum waren. (CGVS p. 19) Misschien waren het politiemannen van de nationale beweging, verklaart u. (CGVS p. 19) Ten slotte werd u gevraagd of het nu de autoriteiten zijn die u zoeken, waarop u vaag stelt dat het mensen van de nationale beweging zijn. (CGVS p. 23)

Deze vage verklaringen omtrent de identiteit en functie van uw belagers kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet doorgedreven gedaan. Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende uw belagers onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal gezien de bijzonder belangrijke informatiebron die u heeft in uw vriend A. (...). U verklaart

immers dat deze persoon werkt voor de veiligheidsdienst in Georgië, een instantie vergelijkbaar met de KGB. (CGVS p. 5) U vroeg hem zaken uit te klaren maar stelt dat hij u geen verdere informatie kon geven en dat hij u aanraadt te vluchten. (CGVS p. 21) Het Commissariaat-generaal kan onmogelijk aanvaarden dat u zich tevreden stelt met dergelijk geringe informatie, temeer uw leven op het spel staat, en verwacht dan ook dat u meer moeite gedaan zou hebben om zulke belangrijke informatie van uw vriend of via andere wegen te verkrijgen. Uw lakse houding werd eveneens in België voortgezet aangezien u stelt dat u A. (...) niet meer gebeld heeft sinds uw aankomst in België, u vermoedt dat de telefoonlijnen afgetapt zijn. (CGVS p. 23) Dergelijke onwetendheid omtrent de identiteit en functie van uw belagers, en tevens de reden waarom u internationale bescherming aan de Belgische staat vraagt, druist in tegen de verwachting van het Commissariaat-generaal. Bijgevolg holt uw gebrek aan kennis omtrent de identiteit van uw belagers uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen uit, temeer u de mogelijkheid had om via uw vriend hierover informatie te verkrijgen.

Daarenboven wil het Commissariaat-generaal opmerken dat uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen. Zo kon zij niet vertellen waar u precies ontvoerd werd toen u in september 2011 ging wandelen met uw hond. (CGVS vrouw p. 9 en 11) Zij wist niet naar waar u werd meegenomen na uw ontvoering, noch de manier waarop u terug thuis geraakte. (CGVS vrouw p. 11 en 12) Uw vrouw kon geen informatie geven over uw belagers, hoe ze eruit zagen, met hoeveel ze waren of in welke auto ze reden. (CGVS vrouw p. 12) Zij wist hier niets over omdat ze zich in die periode zelf slecht voelde en u haar misschien geen extra informatie wilde geven. (CGVS p. 12)

Verder bleek uw vrouw geheel niet op de hoogte te zijn van een aantal andere belangrijke asielelementen. Zo had zij geen kennis van het feit dat u spuwde naar één van uw belagers waarna deze persoon u met de dood bedreigde. (CGVS vrouw p. 7 en 8) Zij wist eveneens niets af van de huidige dreig telefoons die uw ouders en neef ontvangen hadden na uw vlucht uit uw land van herkomst. (CGVS vrouw p. 3 en 11) Ze verklaart hier geen kennis over te hebben. (CGVS vrouw p. 11) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw hierover. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw zo weinig informatie kon geven met betrekking tot uw vrijlating in mei 2011, uw ontvoering in september 2011 en de recente bedreigingen van uw familie naar aanleiding van uw asielproblemen, zijnde incidenten die de kern van uw asielrelaas uitmaken.

Bijkomend bleek er ook een tegenstrijdigheid te zijn tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op deze laatstgenoemde instantie verklaarde u immers dat u in september 2011 door twee mannen ontvoerd werd waarna u in elkaar geslagen en bedreigd werd. (CGVS-verklaring, vraag 3.5) Echter op het Commissariaat-generaal verklaart u met betrekking tot dit incident dat ze u toen niet sloegen aangezien het overdag was en u zich in een park bevond. (CGVS p. 19) Geconfronteerd met deze verschillende versies van eenzelfde feit stelt u aanvankelijk dat u niet geslagen werd om meteen hierop te verklaren dat u heel lichtjes geslagen werd, maar vooral vernederd. (CGVS p. 23) Uw verklaringen voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke verklaringen aflegt, gebaseerd op waargebeurde feiten. In casu bent u daar niet in geslaagd. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw ontvoering in september 2011, zijnde één van de essentiële vervolgingsfeiten van uw asielaanvraag. Immers, er is wel degelijk een groot verschil tussen in elkaar geslagen worden en niet of heel lichtjes. Deze discrepantie ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Georgische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Georgisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding en uw handelingen in verband met uw verklaarde vrees. Vooreerst stelt u dat u enkele dagen na uw ontvoering in september 2011 met uw vriend A. (...) afgesproken had en hij raadt u aan het land te verlaten omwille van de ernst van uw problemen. (CGVS p. 21) Echter, u blijft nog tot 1 januari 2012 in het land. (CGVS p. 8) U verklaart dat u alles nog moest regelen, zoals de internationale paspoorten, u moest uw zaak nog stoppen en uw vrouw moest haar stage nog voltooien. (CGVS p. 21) Deze redenen zijn in de ogen van het Commissariaat-generaal onvoldoende om uw risicovolle houding ten opzichte van uw vrees te verklaren. U verklaart zelf dat u en uw familieleden in levensgevaar waren. U werd mishandeld tijdens die manifestatie in mei 2011, waarna u dreig telefoons begon te ontvangen. U werd vervolgens ontvoerd in september 2011 en kreeg de niet mis te verstane bedreiging dat u het land moest verlaten. Uw vriend die bij de veiligheidsdienst werkt stelt dat u het land moet verlaten, hetgeen u uitstelt om redenen zoals onder meer de sluiting van uw zaak of de stage van uw vrouw. Uw houding en handelingen zijn dus niet in lijn met uw verklaarde vrees en de verklaarde ernst van uw problemen.

Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker alles in het werk stelt om zichzelf, en zijn gezin tijdig in veiligheid te brengen, des te meer gezien de gewelddadige en aanhoudende aard van de door u aangehaalde asielincidenten. Het feit dat u eerst uw zaak wilde sluiten en wilde wachten tot het einde van de stage van uw vrouw zijn geen verschoonbare redenen voor uw talmende houding.

Wat betreft jullie paspoorten stelt het Commissariaat-generaal vast dat u zelf verklaart deze paspoorten op legale wijze verkregen te hebben. Zo verklaart u dat u zelf naar het burgerlijk register ging in Tbilisi. (CGVS p. 6) Wederom stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot uw houding. Zo gaat u zelf, in eigen persoon, uw paspoort halen bij de autoriteiten in Tbilisi. Het is echter allerm minst aannemelijk dat een asielzoeker, die vervolgd wordt en mishandeld geweest is door de autoriteiten en die nog steeds door dreig telefoons geplaagd wordt, de relatieve veiligheid van zijn nieuwe adres opgeeft om zijn internationaal paspoort aan te vragen. Zo gaat u terug naar Tbilisi en biedt u zich aan bij de autoriteiten. (CGVS p. 11) Uw verklaring voor uw risicovol gedrag luidt dat dit hetgeen was dat de autoriteiten wilden, dat u het land verliet. (CGVS p. 23) Het Commissariaat-generaal wijst uw verklaring voor deze riskante handeling af en stelt dat redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht mag worden dat zijn handelingen in overeenstemming zijn met zijn verklaarde vrees, hetgeen in casu niet het geval is. De risico's die u neemt om dit document te verkrijgen, namelijk het feit dat u gearresteerd of vermoord zou kunnen worden, hetgeen u immers vreest bij een eventuele terugkeer, zijn niet verzoenbaar met uw verklaarde vrees.

Ook uw houding in verband met het verkrijgen van eventuele nationale bescherming is onaanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal. Zo moet er opgemerkt worden dat u geen enkele poging hebt ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of bescherming te verkrijgen. Zo hebt u nooit klacht ingediend, ook niet nadat u ontvoerd werd en dreig telefoons kreeg. (CGVS p. 22) U stelt dat uw vriend A. (...) het nutteloos vond, waardoor u het niet deed. (CGVS p. 22) Echter, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij vooreerst op nationaal vlak bescherming aanvraagt alvorens zich te beroepen op internationale bescherming. U hebt zelf niet geprobeerd om een klacht in te dienen, want het was nutteloos, u had geen bewijzen. (CGVS p. 22) Deze uitleg is allerm minst overtuigend en ondergraaft de algehele geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Bovendien aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u enkel met uw internationaal paspoort gereisd te hebben, zonder kennis te hebben of er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p.7 en 8) Ook werd u onderweg niet persoonlijk gecontroleerd, u moest zelf geen documenten laten zien of er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 10) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van persoonlijke controle en zonder de vereiste documenten de grens van de Schengen-zone illegaal bent overgestoken (Verklaring DVZ, nr. 35). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Na confrontatie met deze informatie stelt u dat er waarschijnlijk wel een visum voor u werd geregeld maar u weet het niet, want u hebt zulk visum niet gezien. (CGVS p. 11) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het door de chauffeur werd afgenomen, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 7) U verklaarde dat het niet de afspraak was dat de chauffeur dit paspoort en het paspoort van uw vrouw zou bijhouden maar dat u het in alle haast bent vergeten terug te vragen. (CGVS p. 7) Echter, deze verklaring strookt niet met het feit dat u later in het interview uitlegt dat u eerst de buschauffeur, die uw paspoort had, het resterende bedrag nog moest betalen alvorens in de tweede microbus te stappen. (CGVS p. 10) Toen u erop gewezen werd dat u dus ruimschoots de tijd had om uw paspoorten terug te vragen zei u dat dit waarschijnlijk wel het geval was maar dat u het vergeten bent terug te vragen. (CGVS p. 11) Wederom aanvaardt het Commissariaat-generaal deze verklaringen niet aangezien men in alle redelijkheid kan aannemen dat reizigers tijdens hun reis bijzondere aandacht hebben voor dergelijke cruciale documenten temeer in het geval van asielzoekers voor wie deze documenten van uitermate groot belang zijn. Uw geloofwaardigheid wordt wederom ernstig aangetast.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten, die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u bijvoorbeeld geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw verwondingen naar aanleiding van de manifestatie op 25 mei 2011. Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw

identiteitskaart, huwelijksakte en de achterkant van de identiteitskaart van uw vrouw bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit die niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten (uw arrestatie en vasthouding naar aanleiding van uw deelname aan de betoging van 25 mei 2011, uw ontvoering, de dreigtelefoons die u ontvangen zou hebben), kan evenmin geloof worden gehecht aan de andere problemen die u aanhaalde en die volgens uw verklaringen hieruit voortvloeiden (uw bankrekening werd bevroren, uw vader werd ontslagen, uw handelszaak draaide niet meer, uw kinderen werden van school gehaald).

Ten overvloede dient gesteld dat, voor zover dit aspect geloofwaardig is, quod non, uw steun aan de oppositie - welke bovendien slechts occasioneel was en welke zich beperkte tot deelname aan enkele manifestaties - op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier, dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten.

Bijgevolg kan er op basis van voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asielaanvraag baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de vaststelling dat eerste verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar politieke betrokkenheid, betogen verzoekende partijen dat, ondanks het feit dat eerste verzoekende partij geen lid was van een politieke partij, zij wel een duidelijke politieke overtuiging heeft. Dit heeft zij in het verleden geuit door haar lidmaatschap bij de partij van de "*Burdjanadze democraten*", hetgeen zij eveneens tijdens haar gehoor heeft verteld. De voorbije jaren uitte eerste verzoekende partij haar politieke overtuiging door haar deelname aan manifestaties. Verzoekende partijen merken op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor vooral wordt ondervraagd over de data waarop de manifestaties plaatsvonden. Eerste verzoekende partij kan zich deze precieze data echter niet meer herinneren, doch verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het gegeven dat eerste verzoekende partij wel de achterliggende motivering van de protestacties kent en dat zij kan aangeven wie de manifestaties van mei 2011 organiseerde. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat eerste verzoekende partij onterecht werd afgerekend op het feit dat zij de data van de verschillende manifestaties niet meer precies kon weergeven. Het waarom van de protestacties betreft immers een veel belangrijker gegeven.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat bovenstaande argumentatie berust op een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissingen. Verwerende partij merkte immers op dat eerste verzoekende partij, buiten de manifestaties in mei 2011, aan geen enkele manifestatie heeft deelgenomen in dat jaar. Er wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij verklaarde dat er bij de betoging van 25 mei 2011 twee burgerslachtoffers vielen, hetgeen echter niet overeenkomt met de landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Haar zeer lage participatiegraad aan de manifestaties, het feit dat zij geen lid is bij enige politieke partij – eerste verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor weliswaar aan dat zij lid was van een partij, doch zij gaf eveneens te kennen dat deze partij op heden niet meer bestaat en dat haar problemen gelinkt zijn aan haar deelname aan de demonstraties in 2011, dus niet aan haar lidmaatschap bij deze partij (administratief dossier, stuk 4, p. 5) – en haar vage kennis betreffende de gevolgen van de manifestatie van 25 mei 2011, betreffen derhalve ook elementen die bijdragen tot de vaststelling van verwerende partij dat aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Dat verwerende partij de data waarop de verschillende demonstraties plaatsvonden als voornaamste toetssteen gebruikt om na te gaan of de verklaringen van eerste verzoekende partij geloofwaardig zijn, is derhalve niet correct. Hoe dan ook, van eerste verzoekende partij, die verklaart te worden vervolgd omwille van haar politieke activiteiten, met name haar deelname aan de betoging van 25 mei 2011, kan toch wel redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer nauwkeurige informatie in dit verband kan verschaffen. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verwerende partij in haar beslissingen motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Verwerende partij motiveert verder dat, ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, dit bij terugkeer geen aanleiding geeft tot problemen met de autoriteiten.

2.2.4.1. Nopens de vage verklaringen in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent de identiteit en functie van haar belagers, beaamt eerste verzoekende partij dat zij de identiteit en de functie van haar belagers inderdaad niet kent. Verzoekende partijen leggen uit dat de belagers zich immers niet voorstelden, zij hebben niet meegedeeld aan eerste verzoekende partij tot welke dienst zij behoren. Aangezien de problemen van eerste verzoekende partij begonnen zijn naar aanleiding van de manifestatie in mei 2011, kan eerste verzoekende partij maar gissen dat haar belagers personen zijn die een link hebben met de nationale beweging.

Verder benadrukken verzoekende partijen dat de vriend van eerste verzoekende partij, A., aan haar geen informatie heeft verschaft. Deze persoon was enkel in de mogelijkheid om navraag te doen omtrent de problemen van eerste verzoekende partij, teneinde het risico voor haar in te schatten. A. was echter niet in de mogelijkheid om informatie aan haar door te spelen, duiden verzoekende partijen. Hiermee zou hij zichzelf immers in de problemen brengen. Tot slot stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij dankbaar was voor de verwittiging van haar vriend en dat zij hem verder niet in de problemen wou brengen door hem herhaaldelijk te contacteren teneinde toch meer informatie te ontfutselen.

2.2.4.2. De Raad constateert dat het eerste deel van bovenstaand verweer niet meer inhoudt dan een bevestiging van de onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij, met de vermelding dat de belagers zich niet hebben voorgesteld aan eerste verzoekende partij, zodat zij ook niet kon weten om welke personen het precies ging. Verder benadrukken verzoekende partijen dat zij via A. niet alsnog meer informatie konden bekomen, omdat hij voor zichzelf geen problemen wou creëren en zij hem om die reden ook niet verder hebben lastiggevalen. De Raad acht het echter zeer bevreemdend dat eerste verzoekende partij niet eens duidelijkheid kan verschaffen of zij door haar eigen autoriteiten of door iemand van de nationale beweging wordt gevisieerd. Dat haar vriend, een zeer belangrijke informatiebron, gelet op zijn functie bij de veiligheidsdienst in Georgië, eerste verzoekende partij zou hebben gemeld dat haar problemen dermate ernstig waren dat zij haar land diende te verlaten, zonder enige verdere toelichting, komt zeer onaannemelijk over. Dat A. enkel verwittigde, doch geen verdere informatie verschaftte omdat hij hierdoor in de problemen zou kunnen komen, kan door de Raad als verschoningsgrond niet worden aanvaard daar niet kan worden ingezien waarom het louter verwittigen A. niet eveneens zwaar in de problemen zou kunnen brengen vermits dit *in se* eveneens een lekken van info betreft door een agent van de nationale veiligheid. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen terecht stelt dat van eerste verzoekende partij kan worden verwacht dat zij toch meer moeite aan de dag zou hebben gelegd om meer informatie te bekomen over wie haar belagers zijn. Dit blijkt niet het geval te zijn.

Verder wenst de Raad ook aan te stippen dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen. Het zijn de verschillende onaannemelijkheden, vaagheden, onwetendheden, tegenstrijdigheden, de vaststelling dat de houding van verzoekende partijen niet in overeenstemming te brengen valt met hun beweerdte vrees voor vervolging, de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen betreffende de reisweg en de daarbij gebruikte documenten en de vaststelling dat verzoekende partijen bovendien geen enkel begin van bewijs neerleggen waarmee zij hun voorgehouden problemen kunnen staven, die leiden tot de conclusie dat hun vluchtrelaas een leugenachtig karakter kent.

2.2.5.1. Wat betreft de constatering in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekende partij bijzonder vaag blijft met betrekking tot de asielproblemen van eerste verzoekende partij, benadrukken verzoekende partijen dat zij hun land van herkomst hebben moeten ontvluchten omwille van problemen die eerste verzoekende partij heeft gekend. Verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij samen met haar echtgenoot is gevlucht, uit vrees dat de belagers van eerste verzoekende partij zich tegen haar zouden keren, in het geval zij eerste verzoekende partij niet thuis zouden kunnen aantreffen. Bijgevolg kan tweede verzoekende partij enkel weergeven wat haar werd verteld door haar man, leggen verzoekende partijen uit. Verzoekende partijen verduidelijken dat eerste verzoekende partij bewust weinig heeft verteld aan haar echtgenote, opdat zij geen persoonlijke problemen zou hebben. Eerste verzoekende partij redeneerde dat, hoe minder zijn echtgenote zou weten, hoe veiliger zij en haar gezin zou zijn.

2.2.5.2. De Raad is niet in het minst overtuigd door de door verzoekende partijen verschaftte uitleg ter verschoning van de flagrante onwetendheden in hoofde van tweede verzoekende partij. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

De Raad acht het uiterst onaannemelijk dat eerste verzoekende partij informatie met betrekking tot elementen die behoren tot de kern van haar asielrelaas – met name haar vrijlating in mei 2011, haar ontvoering in september 2011 en de recente bedreigingen aan het adres van haar familie na hun vlucht uit Georgië – gewoonweg niet zou hebben gedeeld met haar echtgenote. Dat eerste verzoekende partij deze informatie bewust niet zou doorgegeven om tweede verzoekende partij niet in de problemen te brengen, kan niet door de Raad als verschoningsgrond worden aanvaard. Zo ziet de Raad niet in waarom eerste verzoekende partij haar vrouw geen informatie heeft verschaft over de plaats waar zij naartoe werd genomen tijdens haar ontvoering, de manier waarop zij terug thuis geraakte, hoe haar belagers eruit zagen, met hoeveel ze waren of in welke auto ze reden. Deze informatie kon immers van uiterst groot belang zijn, voor het geval eerste verzoekende partij nogmaals in aanraking zou zijn gekomen met haar belagers. Verder ziet de Raad ook niet in waarom eerste verzoekende partij niet aan haar echtgenote zou hebben gemeld dat haar familie in Georgië dreig telefoons ontvangt sinds hun vlucht naar België, zeker nu zij veilig in België verblijven.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in slagen een afdoende uitleg naar voor te brengen om de opmerkelijke onwetendheden in hoofde van tweede verzoekende partij met betrekking tot elementen die de kern uitmaken van het vluchtrelaas, goed te praten. Dergelijke vaststelling zorgt voor de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.6.1. Betreft de tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij, merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal: zij werd bij haar ontvoering slechts lichtjes, op een vernederende manier, in elkaar geslagen. Verzoekende partijen stellen verder vast dat er al te veel waarde wordt gehecht aan de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld. Het is immers zo dat hun verklaringen niet kunnen worden geverifieerd, aangezien er geen spoor is van de manier waarop deze verklaringen tot stand zijn gekomen. Men dient eveneens rekening te houden met het feit dat de vragenlijst vaak onder grote tijdsdruk wordt ingevuld, waardoor het niet verwonderlijk is dat er fouten worden genoteerd. Deze verklaringen kunnen dan ook niet in die mate in rekening worden gebracht dat er twijfel wordt gezaaid over hun asielrelaas, aldus verzoekende partijen.

2.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Verder wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd, niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen abstractie trachten te maken van hetgeen eerste verzoekende partij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld, door te opperen dat de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen worden geverifieerd. Deze argumentatie raakt volgens de Raad echter kant noch wal. Het spreekt immers voor zich dat de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken wel kunnen worden geverifieerd. De vragenlijst, die een letterlijke weergave bevat van hetgeen verzoekende partijen tijdens hun interview hebben gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, is immers terug te vinden in het administratief dossier (stuk 8). Hierbij dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens dit gehoor werd bijgestaan door een tolk Georgisch, dat het ganse verslag haar op het einde nog eens werd voorgelezen in het Georgisch en dat zij dit verslag hierna voor akkoord heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 8, p. 3). Het argument van verzoekende partijen gaat dan ook niet op. Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat er niet al te veel waarde aan de vragenlijst kan worden gehecht, gelet op de grote tijdsdruk die aanwezig is tijdens dergelijk interview, waardoor er in het verslag gemakkelijk fouten kunnen sluipen, stelt de Raad vast dat uit de vragenlijst geenszins blijkt dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven uiteen diende te zetten. Zoals reeds gesteld, werden de genoteerde verklaringen haar nogmaals in het Georgisch voorgelezen, zodat haar hoe dan ook nog de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen zij niet heeft gedaan. Eerste verzoekende partij had overigens nogmaals de kans om bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal eventuele fouten in de

vragenlijst recht te zetten, doch zij maakte geen opmerkingen in die zin (administratief dossier, stuk 4, p. 2).

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partijen nog tot 1 januari 2012 in Georgië zijn gebleven, ondanks hun problemen, argumenteren verzoekende partijen dat het niet mogelijk was om hun land onmiddellijk te verlaten, immers, de reis diende te worden geregeld en documenten dienden in orde te worden gebracht. Bovendien voelden zij zich, in afwachting van hun vertrek uit Georgië, relatief veilig in hun streek van afkomst. Het was echter geen optie om zich aldaar te vestigen, aangezien de belagers van eerste verzoekende partij hen daar ook hadden gevonden.

Tot slot duiden verzoekende partijen er nog op dat hun belagers hen tot januari 2012 de tijd hadden gegeven om het land te verlaten.

2.2.7.2. Waar verzoekende partijen argumenteren dat het niet mogelijk was om hun land eerder te verlaten omdat alles nog moest worden geregeld, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij dergelijk excuus reeds naar voor heeft gebracht tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verwerende partij oordeelde desbetreffend het volgende: *"Deze redenen zijn in de ogen van het Commissariaat-generaal onvoldoende om uw risicovolle houding ten opzichte van uw vrees te verklaren. U verklaart zelf dat u en uw familieleden in levensgevaar waren. U werd mishandeld tijdens die manifestatie in mei 2011, waarna u dreig telefoons begon te ontvangen. U werd vervolgens ontvoerd in september 2011 en kreeg de niet mis te verstane bedreiging dat u het land moest verlaten. Uw vriend die bij de veiligheidsdienst werkt stelt dat u het land moet verlaten, hetgeen u uitstelt om redenen zoals onder meer de sluiting van uw zaak of de stage van uw vrouw. Uw houding en handelingen zijn dus niet in lijn met uw verklaarde vrees en de verklaarde ernst van uw problemen. Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker alles in het werk stelt om zichzelf, en zijn gezin tijdig in veiligheid te brengen, des te meer gezien de gewelddadige en aanhoudende aard van de door u aangehaalde asielincidenten. Het feit dat u eerst uw zaak wilde sluiten en wilde wachten tot het einde van de stage van uw vrouw zijn geen verschoonbare redenen voor uw talmende houding."* Dat verzoekende partijen zich, in afwachting van hun vertrek uit Georgië, relatief veilig voelden in hun streek van afkomst, betreft een argument dat volgens de Raad geen hout snijdt. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt immers dat haar belagers, nadat zij bij haar familie in Kashuri was gaan wonen, haar opnieuw wisten te vinden en dat zij na een week opnieuw het slachtoffer werd van dreig telefoons. Dat zij zich er dan opeens wel relatief veilig voelden, betreft een opmerking die niet te rijmen valt met deze verklaringen. Met betrekking tot het argument dat hun belagers hen tot januari 2012 de tijd hadden gegeven om het land te verlaten, dient wederom te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij nochtans door haar vriend A., die bij de veiligheidsdienst in Georgië werkt, haar op niet mis te verstane wijze had aangemaand om het land te verlaten, omdat dit veiliger was voor haar en haar familie. Bovendien verklaarde eerste verzoekende partij zelf door de door haar bespuwde agent met de dood te zijn bedreigd, wat impliceert dat verzoekende partijen onmogelijk de zekerheid konden hebben dat zij levend het land zouden kunnen verlaten, hetgeen het aandringen van de belagers om tegen januari 2012 het land te verlaten zou kunnen laten vermoeden. Dat verzoekende partijen dan nog maandenlang hebben getalmd om dit te doen, onder meer omwille van de stage van tweede verzoekende partij – een toch wel futiele reden om in haar land te blijven indien zij vreesde te worden vermoord – komt niet plausibel over.

2.2.8.1. Inzake de vaststelling dat eerste verzoekende partij zelf, in eigen persoon, de paspoorten in Tbilisi is gaan afhalen, betogen verzoekende partijen dat de overheidsdiensten bij dewelke eerste verzoekende partij de documenten is gaan ophalen, niet de diensten zijn van dewelke verzoekende partijen vervolging vrezen.

Verzoekende partijen leggen verder uit dat eerste verzoekende partij er van uitging dat de burgerlijke diensten niet op de hoogte zouden zijn van haar problemen en zij hoopte dat zij zonder moeilijkheden haar paspoorten kon bekomen, hetgeen ook is gebleken.

2.2.8.2. De Raad herinnert er vooreerst aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor zeer onduidelijk is gebleven over wie haar nu al dan niet vervolgt. Deze vaagheden kan zij in het verzoekschrift niet weerleggen. Dat eerste verzoekende partij, die verklaart nog op 20 september 2011 te zijn gekidnapt en bedreigd door twee personen en sinds september 2011 systematisch dreig telefoons krijgt van haar belagers, het risico neemt om opnieuw naar Tbilisi terug te keren om er in eigen persoon haar paspoort op te halen bij de autoriteiten, terwijl zij enkel vermoedens heeft over de identiteit van haar belagers, hopende dat deze diensten niet op de hoogte zouden zijn van haar problemen en dat zij hierdoor geen moeilijkheden zou ondervinden, maakt volgens de Raad een houding uit die in geen geval overeenstemt met diens beweerde vrees voor vervolging. Indien eerste verzoekende partij

daadwerkelijk de vrees koestert om te worden vermoord indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar problemen naar aanleiding van haar participatie in de betoging op 25 mei 2011 in Tbilisi, komt het allesbehalve geloofwaardig over dat zij zich op dergelijke, onbedachtzame wijze gedraagt. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, ondanks de aanhoudende problemen en bedreigingen, zeer lang hebben gewacht alvorens zij de stap hebben gezet om hun land te ontvluchten, hetgeen evenmin strookt met hun voorgehouden vrees.

2.2.9. Betreft de vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten, stellen verzoekende partijen slechts het volgende: *“De verzoekers volharden in hun verklaringen omtrent hun reis naar België”* en *“De verzoekers zien niet in waarom ze hierover de waarheid onrecht zouden aandoen”*. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter volharden in hun verklaringen niet volstaat om aangaand motief van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekende partijen dienen immers de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.10. Aangaande het argument van verzoekende partijen betreffende de vaststelling van verwerende partij dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om hun problemen kenbaar te maken of bescherming te verkrijgen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 februari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT